

— Καὶ ποιὸς τὸ λέγει πῶς θὰ χαθῆτε.

— Δὲ θυμᾶσαι τί μᾶς εἶπε ὁ Τρικούπης ὅταν μᾶς ἔβαλε μέσα εἰς τὸν παράδεισόν μας ; « Τρώγετε ἀπὸ ὅλα, μὰ τὰ ἐξήντα μὴν τὰ πειράζετε. Ἄμα φάτε ἀπὸ αὐτὰ, θὰ σᾶς πιάσῃ τέτοια διάρροια ποῦ ἂν δὲν εἶναι χολέρα, θὰ εἶναι βέβαια χολερίνα. Καὶ θὰ ξετιναχθῆτε ἀπ' ἐδῶ μέσα.

— Παραμύθια ! φωνάζει ὁ Μαμμωνᾶς ὁ Θεοδώρου κτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Τί ; λέγει ἡ Εὐα, ἀφίνουσα ἀπὸ τὰ ὡς κορφοβούνη στήθη τῆς βαθὺν στεναγμὸν, παραμύθια ; Τ' ἀκοῦς, ἀνδρούλη μου, τί μᾶς λέγει ὁ Θεοδώρου, πῶς τοῦ Τρικούπης τὰ λόγια εἶναι παραμύθια ;

Ἄλλ' ὁ Ἀδάμ ἀκόμη δὲν συνεκινήθη ὡς ἡ Εὐα* πετᾶ μόνο τὸ μπουζούκι του, χάνει τὴν φαιδρότητά του, καὶ λαμβάνει ὕψος σκεπτομένου καὶ πολλὰ μερμηρίζοντος κατὰ φρένα.

Ὁ Θεοδώρου ὡς μάστορς ἐνοῶν ἀπ' αὐτὰ καὶ γνωρίζων ὅτι ἡ δῆθεν μελαγχολία καὶ σκέψεις αὐτῆ εἶναι ἡ χρυσῆ γέφυρα ἢ τὸ χρυσὸ ἀντικλεῖδι ποῦ ἀπὸ τὴν τσέπη ποῦ τῶχεις τὸ βγάξεις καὶ τὸ βαστάς σ' τὰ χέρια, ἐτοιμοσ ν' ἀνοίξῃς τὴν ξένη κάσσα :

— Παραμύθια καὶ παραμύθια, ἐπαναλέγει. Αὐτὰ τὰ ἔθαλε ὁ Σαββαῶθ ὁ Τρικούπης, γιατί ἤξευρε ποῦ ἄμα βάλετε αὐτὰ σ' τὸ χέρι δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κουνήσῃ ἀπὸ ἴδῶ οὔτε Θεὸς οὔτε διάβολος.

— Τί λὲς, βρε ἀδελφέ ; Τότε μόνον ὡς ὑπὸ θείας ἐλάμψεως ἀνατιναχθεὶς ὁ γέρω Ἀδάμ ἐρωτᾷ.

— Αὐτὸ ποῦ λέω. Τὸ βλέπετε αὐτό ;

Καὶ ἀμέσως ἐξάγει ἕν γαλλικὸν εἰκοσάφραγκον, στίλβον ὡς ἀδάμας ἵνα μὴ εἴπωμεν ὡς χρυσός, καὶ τὸ περιάγει εἰς τὰ βλέμματα τῶν δύο, οἵτινες ἤστραψαν ἐκ τῆς θέας τοῦ χρυσοῦ, ὡς ἀστράπτει τὸ πρῶσπὸν σου, ἀναγνώστα, ὅταν ἀπὸ τῆς σκιάς σὲ προσβάλλῃ αἰφνιδίως ὁ ἥλιος. Τὸ εἰκοσάφραγκον ἐκεῖνο παρῆγεν ἕνα μυστηριώδη φωσφορισμὸν, ὅστις τὴν νύκτα τὸν ἔδοιπόρον ὀδηγεῖ ἐνίοτε εἰς ἔλη.

— Ποῦ τωῦρες ; Ποῦ τωῦρες ; Τὸν ἡρώτων καὶ οἱ δύο.

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μετέφερον ἐπὶ ἡμιόνων τὸ μεταλλικὸν τοῦ δανείου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, συνέπεσε νὰ εἶναι μία μεγάλη κηδεῖα. Αἱ δύο συνοδίαι εἶχον συναντηθῆ κατὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, σύγχυσις εἶχεν ἐπέλθει καὶ ἐκ τῆς συγχύσεως ἐπωφελοῦμενος παρατηρῶ τὴν ἄκραν ἐνὸς εἰκοσάφραγκου εἰς τὴν σχισμάδα μιᾶς κασίτσας. Ἄπ' ἐδῶ εἶχα ἀπ' ἐκεῖ εἶχα προσκολληθῆν ὡς μάγκα εἰς μίαν ἄμαξαν καὶ τὸ ἀπέσπασα. Ὅλο τέτοια εἰκοσάφραγκα εἶναι τὸ δάνειον.

Ὡς ἡ ὄψις ἡ διηνεκὴς ἐνὸς πράγματος παραλύει τὰς δυνάμεις σου, οὕτως εἶχον παραλύσει αἱ δυνάμεις τοῦ Κουμουνδούρου, ἐνῶ ἡ Ἐξουσία του ἤρχισε νὰ συλλογιέται λιγάκι.

— Τί, λέγει ὁ Θεοδώρου ; Ὅτὰ πετάζετε αὐτὰ τὰ θεία πράγματα (καὶ ἰδεῖνε τὸ ναπολεόνι) εἰς τοὺς δρόμους ; Ὅτὰ τ' ἀνταλλάξῃτε μὲ τὰ βρωμόχαρτα τῆς Τραπεζίης ; Ἡ θὰ τ' ἀφίσητε νὰ σκουριάσουν εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον ; Σὰν τὸ γάλα τῆς προβάτινας τὸ ὅποιον ὅταν τὴν νύκτα δὲν βυζαίνει τὸ ἀρνὶ χύνεται κόμπο κόμπο ;

Καὶ πλησιάσας εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Κουμουνδούρου :

— Βύζανε, Ἀλέκο μου, τοῦ λέγει, βύζανε. Ὅσο βυζαίνεις, τόσο τρέφειςαι.

Παράδοσις.

*Ε! ἦτο πλέον ἡ κρισιμωτέρα στιγμή, εἰς τὴν ὁποίαν

καὶ αἱ παρθένοι αὐταὶ δὲν ἀντέχουν Παραδίδονται.

*

Ἔτσι ἐκλέφθηκα' τοῦ θεοῦ οἱ παράδες,
Κ' ἡ Εὐα κάνει τὴν πρώτην ἁμαρτία,
Δὲ ἄθυμοῦμαι δὲ πόσαις κατοστάδες.
Καὶ τὰ δέχθηκα' ὁ Ἀδάμ, γιατί εἶχε χρεία.
Μὰ ἕνα ἔργο τόσο ἀχρεῖο καὶ κακόποιο
Ὁ Θεὸς τὸ ἐκύττα μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

*

Ἐξω τὸν Ἀδάμ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἔρχεται ὁ Τρικούπης εἰς τὴν Σύνοδο τῆς Βουλῆς,

Καὶ πιάει τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τὴ μύτη.
« Ἐδῶθε λέει, σὲ σέρνει τὸ βελέσι
Γαῦδαρε, μασκαρά ! » Ἔτσι σ' ἀρτῆσει !
« Καὶ σὺ Εὐα εἶν' τοῦτες εὐμορφες δουλειές ;
« Ἔτσι ἡ γυναῖκες κάνουνε Ἀη-γιάννη,
« Μὰ, μὰ τὴ Δρεπανιώτισσα, μωρὲς,
« Θεὸν γὰρ σᾶς διώξω ἰδῶθε. Ἄς ἦναι φτάνει.
« Τάχασε ἡ Εὐα, ἐσθύστηκε, ἐσκοτίστηκε
« Κι' ἔχ' τὴν πολλὴν τρομάρα ἐκατουρήστηκε. »

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Τρικούπης στέλλει τὸν ἀρχάγγελο Ἰακωβάτο καὶ τὸν ἄγγελο Ῥάλλη καὶ βγάζουν τὸν Ἀδάμ ἐξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἐδῶ τὸ Σιναξάρι λίγο μεταβάλλεται, διότι ὁ θεὸς δὲν πῆρε ἀπὸ τὸν Ἀδάμ τὴν Εὐα, ἐνῶ ὁ Τρικούπης πῆρε τὴν Εὐα ἀπὸ τὸν Κουμουνδούρο—τὴν Ἐξουσίαν—καὶ τὴν πῆρε γιὰ λογαριασμό του.

*

Πυρίνη ῤομφαία.

Ὅταν ἐνῶ κατέβαινε τὸν λόφο κάτω ὁ γέρω Ἀδάμ, γύρισε πίσου νὰ δῆ τί ἔγινε ὁ Παράδεισός του, εἶδεν εἰς τὴν πόρτα του τὸν Λομβάρδο καὶ τὸν Πετιμεζᾶ μὲ ῤομφαίας εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἐφύλαγαν.

Ὁ γέρω Ἀδάμ δὲν ἀπελπίσθη, ἀλλ' ἐσκέφθη νὰ πάγῃ εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ Ζαῖμη, νὰ παραγγεῖλῃ κίνεν ναρκατικὸν, διὰ νὰ κοιμήσῃ τοὺς φύλακας καὶ κατορθώσῃ νὰ ξαναῤομφῇ.

*

Καὶ οὕτω :

Φύλακες γρηγορεῖτε ! !

Κρε-Κρε.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ.

Ἡ σπουδαιοτέρα τῶν διαφορῶν μεταξὺ τοῦ πρῶην πρωθυπουργοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ κ. Τρικούπης εἶνε ὅτι ὁ μὲν κ. Κουμουνδούρος τὰ χρήματα τοῦ κράτους ἔλεγε **λεφτὰ**, ὁ δὲ κ. Τρικούπης τὰ λέγει **μέσα, πόρους**.

Λουκιανός.

ΙΔΕΑ.

Ὡς παρθένοι αἱ γυναῖκες εἶναι ἄγγελοι* νυμφευόμεναι ὅμως ἀποβαίνουν πεπτωκότες ἄγγελοι, διὰ τοῦτο οἱ σύζυγοι ὀμιλοῦντες περὶ τῶν γυναικῶν των λέγουν : Ὁ διάβολός μου ἢ ἡ διαβολογυναῖκά μου.

Καλιδάν.